

lă însoceú în calitate de servitori. După acésta, elú midloci în urmă d'a se permite și intrarea *Ierolohi-tilorú* în Austria, pe cari austriacii, îi priimiră fó-ră întârdiere în carantină, iér pe cei-alți căpitani cu Albanezii îi popriră cu desăvêșire d'a călea pe pământulú austriacú.

Dupé espirarea ȓillelorú de carantină, pe când Ipsilante credea că avea să fie liberatú, pe neașteptate se vêdu, din înaltú ordinú împéراتescú, popritú împreună cu cei doi frați ai sêi și internatú, pe terminú de șése ani, în cetatea Munkacs din Ungaria. Acolo, uitându-se în tóte ȓillele la mâna sa cea dréptá (care era tăiatá), își aducea aminte de strălucitele sêlle isbândeȓe la Dresda, și comparându-le cu nenorocitele lupte din România, se consuma de durere pôné ce fini prin a cădea în cea mai cumplitá melancolie.

Dupé espirarea internării sêlle, Ipsilante fu transferatú la Viena, unde fu iéráși pusú sub priveghiére polițienéscă, în cursú de șése luni, fiindú popritú, pôné la unú timpú, d'a comunica cu vericare. În cele din urmă, la anulú 1828, Ianuarie 7, ȓi de sâmbătă, Alexandru își dete obște-sculú sfêșitú, în vêrstá de 42 de ani ¹⁾, lăssându

1) Mulți pretindú că Ipsilante arú fi muritú de otravá; alții iér că dupé liberarea sa de la Munkacs, mergéndú din ordinulú împératului Russei la Triest și întorcéndu-se mai în urmă, s'arú fi bolnăvitú pe drumú și arú fi muritú la